

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

MAANDOVERZICHT

No. *10-11* - 195*4*

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S TV E R T R O U W E L I J KMaandoverzicht no. 11 - 1954I N H O U D

I	Communisme Internationaal	blz.	1
II	De activiteit van de C.P.N. en haar hulporganisaties	"	13
III	De vakbeweging	"	20
IV	Activiteit van Indonesiërs, Chinezen, Surinamers, etc.	"	23
V	Overzicht der stakingen in de maand November 1954	"	26

HOOFDSTUK I - COMMUNISME INTERNATIONAAL

Sowjet-Unie

Bij de naderende eindbeslissing van de Franse Assemblée over toelating van Bonn en Italië tot de West-Europese Unie bereikte de communistische agitatie en propaganda een nieuw hoogtepunt. Rusland zond Parijs en Londen verse nota's en twee maarschalcken van de Sowjet-Unie mengden zich in de kwestie met uitvoerige persoonlijke verklaringen.

Volgens Moskou betekent ratificatie van de verdragen van Londen en Parijs opzegging van het pact van wederzijdse bijstand, dat Engeland in 1942 met de USSR sloot en van het Frans-Sowjet-Russische vriendschapsverdrag van 1944.

Maarschalk Wassilevsky en zijn collega Zhukov, die eerst na de dood van Stalin zijn vroegere eerste-rangspolitie kon herstellen, ditmaal als plaatsvervangend minister van defensie, bezigden krasse termen t.a.v. de herleving van het fascisme en de kans op toenemende dreiging van atoomoorlogen, die door onder-tekening en uitvoering van de E.D.G.2 heetten te worden bevorderd. De "Prawda" gaf aan deze vermaningen het volle pond der publiciteit.

De "stem van het leger" had trouwens in het officiële dagblad der CPSU al in Mei 1954 geklonken, toen maarschalk Zhukov de geallieerde overwinning op het Hitlerdom herdacht. Hij waarschuwde destijds de "heren van het imperialistische kamp", maar prees tevens de oorlogsinspanningen der westerse bondgenoten in de strijd tegen het Derde Rijk. Het volk der Sowjet-Unie, zo verklaarde hij toen blijkens het verslag in de "Prawda" van 9 Mei 1954, zou nooit de zelfopofferende strijd van de Verenigde Staten en andere bondgenoten tegen Hitler vergeten.

Deze verzoenende noot paste volkomen in de propaganda vreedzame co-existentie van Malenkow c.s. Zij sprong temeer het oog omdat het Stalin-regimé sinds het einde van de tweede wereldoorlog stelselmatig de westerse oorlogsinspanningen had misprezen en gekleineerd.

De jongste verklaringen van de Sowjet-maarschalcken Zhukov en Wassilevsky hebben de collectieve leiding der USSR kennelijk goede diensten bewezen. Zowel voor het binnenland als voor het buitenland is beider uiteenzetting intensief geëxploiteerd.

Deze militaire leiders van groot gezag herinnerden er indirect aan, dat de door de Partij bevolen waakzaamheid geenszins overbodig was geworden. Als woordvoerders van het Sowjet-Russische leger - een van geest met de CPSU - attaqueerden zij het "imperialistische kamp" onder de beschuldiging van "trouweloosheid jegens de Russische oorlogspartner" (Zhukov contra Churchill) en het fungeren als "zaaiers van atoom-oorlogen" (Wassilevsky contra maarschalk Montgomery).

De strijdmachten van het oostelijk bloc kregen zodoende een ideologische injectie, die de niet-militaire kopstukken van het communistische regime nauwelijks beter hadden kunnen toedienen.

Het "alarm" der maarschalken zal, naar het zich laat aanzien, echter wel op de eerste plaats zijn geslagen om in het Westen de indruk te versterken, dat de leiders van staat, partij en strijdkrachten der Sowjet-Unie een hechte eenheid vormen.

Na Zhukov en Wassilevsky heeft nu ook de Duitse generaal-veldmaarschalk b.d. Von Paulus (Stalingrad !) in militair-technische zin aan het Westen (in hoofdzaak aan de officieren in West-Duitsland) te verstaan gegeven welke z.i. noodlottige consequenties de Parijse Verdragen, geratificeerd en in praktijk gebracht, zullen hebben.

Von Paulus zeide - in een recent vraaggesprek voor de Deutschlandzender (Ostzône) - dat reeds in het tot stand komen van het Parijse "oorlogsdictaat" de wil tot agressie ligt, omdat, "wanneer de westerse mogendheden geen agressieve plannen zouden koesteren, hun bereidheid zou zijn gebleken om te bewilligen in een collectief veiligheidspact voor geheel Europa en in het opheffen van het gevaar voor de vrede, dat een gespleten Duitsland betekent".

De Duitse veldmaarschalk vergeleek "de militair-politieke concepten van de N.A.V.O. met Hitler's misdadige methodes om 'eerst onder vredelievende verzekeringen te bewapenen en er dan op los te slaan'".

Volgens Von Paulus wezen Duitse officieren, die zich op de oorzaken van de tweede wereldoorlog hadden bezonnen, de Parijse verdragen af ("Neues Deutschland" 24.12.54).

De propaganda van het communisme heeft zich, ook in Nederland, in alle toonaarden aangepast aan het verweer tegen de ratificatie. Ongemeen heftig is de betoogtrant van de internationale communistische pers geworden, die naar het voorbeeld van Moskou weinig onbeproefd laat om tegen de "agressoren" van het Westen, meer speciaal tegen Amerika's politieke en militaire leiders, verder te fulmineren.

In ons land heeft zulks geleid tot weliswaar gradueel verschillende, maar in algemene strekking met elkaar overeenstemmende verklaringen der C.P.N.-leiders, hetgeen hiervolgend in hoofdstuk II wordt gereleveerd.

De door Paul de Groot gegeven uitleg is, naar de lezer niet zal ontgaan, scherper dan het standpunt van een niet met name aangeduide medewerker, die na het betoog van de algemeen secretaris der C.P.N. eveneens in "De Waarheid" aan het woord kwam.

Conferentie te Moskou

Op 29 November j.l. begon in Moskou een kortstondige conferentie, waaraan met de Sowjet-Unie als gastheer, uitsluitend de satellieten, de D.D.R. en een Chinese waarnemer deelnamen.

Het Westen was uitgenodigd maar liet verstek gaan omdat het, deels uit overwegingen van neutraliteit, deels met het oog op plannen tot consolidatie van de West Europese Unie, geen heil in dit initiatief van het Kremlin zag.

De ware veiligheid in Europa, aldus werd in de Sowjet-Russische hoofdstad door de deelnemers gesteld, kan slechts gewaarborgd worden, indien er in plaats van het vormen van gesloten militaire groeperingen van zekere Europese staten, die tegen andere Europese staten gericht zijn, een systeem van collectieve veiligheid in Europa wordt geschapen (plan Molotov).

De ratificatie van de Parijse accoorden zal, aldus de slotdeclaratie, daarentegen de toestand in Europa in grote mate ingewikkelder maken en de mogelijkheid van het regelen van de onopgeloste Europese problemen - in de eerste plaats het Duitse vraagstuk - ondergraven.

Het denkbeeld van Molotov niet opgevend, verklaarde de conferentie nochtans zich genoodzaakt te zien om na de ratificatie allereerst eigen veiligheid - in militair opzicht - te gaan verzekeren. Met het oog daarop zijn de "vredelievende staten"; aldus de strekking van het besluit, genoodzaakt onverwijld maatregelen te treffen om tegenover de militaire agressieve krachten van het Westen de verenigde macht van hun gebieden te stellen.

Te Moskou was, aldus verklaarde de Oost-Duitse premier Grotewohl, opnieuw tot uiting gekomen, dat in Duitsland niet een deel van het gesplitste land het andere deel mag verkrachten. De oplossing moest z.i. een compromis zijn.

Het Westen heeft echter de indruk, dat een nauwe militaire coördinatie tussen de landen van het oostelijk bloc reeds lang bestaat, waarbij de Sowjet-Unie als controleur en adviseur optreedt.

Een jubilé

Gelet op het dreigement van de Sowjet-Unie, dat de ratificatie van de accoorden van Parijs de opzegging van het Frans-Russische vriendschapsverdrag van 1944 betekent, verdient het vermelding, dat de tiende verjaardag van bedoeld pact in Moskou plechtig is herdacht in een bijeenkomst waaraan Malenkow en andere hoge Sowjet-Russische autoriteiten door hun tegenwoordigheid reliëf hebben verleend. Daarmede werd onderstreept in welke belangrijke mate de USSR belang stelt in de positie van Frankrijk.

In aanwezigheid van de Franse ambassadeur in de Sowjet-Unie voerden o.a. de minister van buitenlandse zaken, Molotov, en de oud-president der Opperste Sowjet, thans voorzitter van de Russische vakbeweging, Sjwernik, het woord.

De teneur van de redevoeringen was, dat herbewapening van West-Duitsland Frankrijk in een geïsoleerde positie zou plaatsen, daarentegen een consequente naleving van het Frans-Russische vriendschapsverdrag een hoeksteen zou kunnen worden van een geheel Europa omvattend veiligheidsstelsel.

De leiding van de Franse Communistische Partij publiceerde een verklaring (Humanité 10.12.54), waarin n.a.v. deze herdenking werd gesteld, dat er twee wegen openstaan. De eerste leidt, aldus dit standpunt, naar een derde wereldoorlog, de tweede naar een vreedzame regeling van het Duitse vraagstuk, een collectief veiligheidssysteem voor geheel Europa alsmede algemene en gecontroleerde ontwapening.

Uit de verdere commentaren van de communistische pers - ook in Nederland - valt af te leiden, dat het Duitse vraagstuk centraal gesteld blijft. De communisten klampen zich nu bij hun agitatie tegen de West-Europese Unie in het bijzonder vast aan het oppositionele standpunt der Duitse socialisten, waarbij o.m. wordt verwezen naar verklaringen van de S.P.D.-voorzitter Ollenhauer c.s.

Het is bovenal aan de communistisch georiënteerde vredesbeweging in het Westen toegedacht om op dit terrein de brede massa te blijven bewerken. De partij houdt zich zoveel doenlijk op het tweede plan (zie hoofdstuk II, Mantelorganisaties), doch leidt voor een belangrijk deel achter de schermen de campagne voor een vreedzaam samengaan van Oost en West. Uiteraard wordt daarbij de strijd aangeboden tegen elke versterking van het defensief gedachte westerse bloc, waarbij de communisten hun aanvallen bij voorkeur richten op het zwakste punt van het Westen, nl. zijn onderlinge onenigheid over het al dan niet oirbare van een remilitarisatie der Duitse Bondsrepubliek.

Terecht werd dezer dagen in de pers geconstateerd, dat deze gedragingen van de communisten geen duidelijke lijn tonen. Daar, waar men naar buiten moet optreden, zoals in de campagne tegen de E.D.G. en de Parijse verdragen (West Europese Unie) vervallen de communisten in de oude methodiek van Stalin, die onvruchtbaar, star en weinig vindingrijk wordt genoemd. Het Westen wordt in Moskou nog steeds beoordeeld naar straffe ideologische schema's.

In hoe grote mate dit nog steeds het geval is blijkt bijvoorbeeld uit inhoud en strekking van het in Augustus 1954 met anderhalf jaar vertraging te Moskou gepubliceerde nieuwe leerboek "Politieke Economie".

De voorbereidingen hiertoe werden nog onder auspiciën van Stalin getroffen, die aan deze materie een tussentijdse critiek wijdde in zijn "Economische Problemen van het Socialisme in de Sowjet-Unie" (September 1952).

Het gezaghebbende boek zelf wordt thans, zonder een al te opvallend Stalinistisch etiket, aanbevolen als een oeuvre van grote doctrinaire betekenis. Men vindt/vele denkbeelden van /er Stalin in terug.

In Oost-Duitsland heeft de S.E.D.-pers aan deze "Politieke Economie" reeds brede aandacht gewijd, evenals de Franse Communistische Partij. De C.P.N. heeft echter nog in geen harer voorlichtingsorganen blijk van belangstelling gegeven.

Stalin-herdenking

Het gedenkwaardige feit, dat Stalin 75 jaar geleden geboren werd, leidde op 21 December j.l. - de eigenlijke herdenkingsdag - tot een stroom van beschouwingen in de communistische wereldpers. Moskou gaf het voorbeeld door een getemperd eerbetoon, dat gespeend bleek te zijn van vroegere formuleringen in de trant van "de grote en wijze leider", "het grootste genie der mensheid" en soortgelijke overdrijvingen, die bij het leven van de dictator als normaal golden.

Stalin werd nu aangeduid als een leerling en strijdmakker van Lenin en een groot voortzetter van diens levenswerk.

Ook de C.P.N. heeft haar "hommage" aan de dode gebracht, geïllustreerd met een fors portret.

De Franse Partij eerde Stalin als "overwinnaar van de oorlog en strijder voor een ware vrede". In het desbetreffende artikel citeerde de hoogbejaarde Marcel Cachin de uitbundige lof, die de Maarschalk van Frankrijk, Juin, weleer aan zijn Russische strijdmakker had toegezwaaid, evenals prijzende uitspraken van generaal De Gaulle, generaal Eisenhower, oud-premier Edouard Herriot e.a. Het artikel werd besloten met een onvriendelijkheid aan het adres van premier Mendès-France, die de heldere en duidelijke taal, "enkel waardig aan onze natie", niet heette te spreken (Humanité 21.12.54).

Geestelijk klimaat

De huidige collectieve leiding van de Sowjet-Unie geeft herhaaldelijk blijk van een bepaald streven om een wat milder geestelijk klimaat te scheppen.

Het op 11 November j.l. in de "Prawda" gepubliceerde "Besluit van het Centraal Comité der CPSU over fouten begaan bij het voeren van de wetenschappelijk-atheïstische propaganda onder de bevolking" is daarvan een treffend voorbeeld.

Het decreet veroordeelt de wijze, waarop in vele gevallen geestelijken en gelovigen in de USSR in hun gevoelens werden gekwetst. Zelfs wordt niet geschroomd om hen die zodanig ontoereikende anti-religieuze acties hebben gevoerd, als "prullen" te diskwalificeren.

Ditzelfde besluit van het Centraal Comité, gedateerd 10 November 1954 en ondertekend door de le partij-secretaris, N. Chroestsjow, handhaaft nochtans onverkort de plicht om de anti-godsdienstige propaganda voort te zetten.

De door het Centraal Comité gegeven terechtwijzingen doen geenszins afbreuk aan het beginsel, waarop zodanige activiteit naar communistische begrippen behoort te steunen. Alleen wordt het onwetenschappelijke karakter van vele dezer acties veroordeeld en wordt verwezen naar de principiële opzet van beoelde propaganda.

De uitspattingen, die kennelijk ook in het jongste verleden nog veelvuldig voorkwamen, worden in het partij-decreet gelaakt en het Centraal Comité herhaalt bij deze gelegenheid oude, op het Marxisme-Leninisme gefundeerde instructies.

Het Centraal Comité, aldus een passage van bedoeld besluit, acht het onjuist, dat vele partij-organisaties zich verre houden van de dagelijkse leiding van de wetenschappelijk-atheïstische propaganda en zich niet bekreunen om een zorgvuldige keuze van het propagandakader.

Nauwkeurig zijn de richtlijnen, die in dit jongste decreet worden gegeven teneinde de religieuze overblijfselen (die, volgens de vele berichten in de Sowjet-pers, in de USSR nog in ruime mate aanwezig zijn) uit de weg te ruimen. Lectoren, referenten en schrijvers van artikelen over anti-religieuze onderwerpen moeten zorgzaam en met de grootste nauwlettendheid worden geselecteerd. De kracht van het atheïsme is, volgens het Centraal Comité, vooral te putten uit een verdere opbloei van de culturele vormingsarbeid onder de werkers, een aanzienlijke verbetering in het gebruik van de cultuurpaleizen, ontspanningsoorden, clubs, bibliotheken, leesalen, enz.

Uit de inhoud van het decreet van 10 November 1954 treedt eens te meer aan het licht, dat de Partij onder alle omstandigheden voor zich het monopolie van de macht en het geestelijk leiderschap opeist. Men tracht daarbij thans door wat soepeler optreden te ontkomen aan een verstarring, die het Stalinistische regime zo menigmaal heeft verleid tot ketterjacht en uiterste onverdraagzaamheid. In wezen is er evenwel weinig veranderd. Ook de opvolgers van Stalin gebruiken al hun invloed om de almacht van Partij en Staat te vestigen.

Het in December j.l., na een tijdsverloop van twintig jaren gehouden tweede congres van de Unie van Sowjet-schrijvers heeft door zijn besluiten aangetoond, dat de Communistische Partij het eerste en het laatste woord blijft spreken.

Terwijl de vrije wereld voortgaat het domein te verdedigen van de individueel verantwoordelijke scheppende kunstenaar, blijven in de Sowjet-wereld partijdwang en collectivisme voorshands de boventoon voeren. Slechts een daarbij gedoogde en nu en dan afgeremde vrijmoedige gedachtenwisseling wekt de illusie van ontspanning.

Tweede Congres van Sowjet-schrijvers

Zoals hiervoor reeds opgemerkt, werd dit congres in Moskou twee decennia na het in 1934 door Maxim Gorki gepresideerde, gehouden. Aanvankelijk zou het reeds in October, later in November 1954 plaatsvinden maar uiteindelijk begonnen de beraadslagingen eerst op 15 December j.l.

De redenen voor deze vertraging zijn dzz. niet bekend, doch de ervaring heeft geleerd, dat zulk uitstel in de communistische wereld meestal niet of niet uitsluitend kan worden toegeschreven aan technische beletselen. Het verdient - naar hier terloops moge worden opgemerkt - bijv. de aandacht, dat het voor November 1954 uitgeschreven Roemeense partijcongres voor onbepaalde tijd is uitgesteld, Interne tegenstellingen van politieke aard zijn daaraan mogelijk niet vreemd.

De Sowjet-auteurs en hun buitenlandse gasten hebben zich, onder voorzitterschap van de ook in het Westen o.a. door zijn boek "De Jonge Garde" bekende Alexander Fadejew, beraden over de kernproblemen van hun artistieke en sociale verantwoordelijkheid. Na de vrijmoedige discussie, met veel critiek en zelfcritiek, kwamen de vele prominente en kleinere goden van de communistische schrijverswereld tenslotte tot het aanvaarden van conclusies, die kenmerkend politiek-disciplinair geschoeid zijn.

De Communistische Partij en de Regering der Sowjet-Unie hechten, gezien de van hun kant betoonde belangstelling, bijzondere waarde aan deze ontmoeting. Malenkow, Chroestsjow en Molotow woonden de eerste zitting bij.

Het congres werd geopend met een referaat van Pospjelow, een der secretarissen van het Centraal Comité der CPSU, die de volgende richtlijnen gaf:

1. het verwerpen van het principe "l'art pour l'art";
2. het afwijzen van de "onjuiste lasterlijke bourgeois-leuze van onafhankelijkheid van de literatuur ten opzichte van de gemeenschap";
3. de taak van de literatuur en de andere kunstuitingen om "de opbouw van het communisme" te helpen bevorderen;
4. de noodzaak, dat de schrijvers een grondig begrip hebben van het Marxisme en Leninisme;
5. de plicht tot het mede aan de kaak helpen stellen "van de misdadige plannen der imperialisten, die op een nieuwe oorlog aansturen".

De slotconclusie van het op 26 December j.l. geëindigde Congres bieden weinig vooruitzichten op een voorheen weleens verwachte liberalisatie van de arbeid der auteurs.

De Unie van Sowjet-schrijvers heeft immers haar tweede congres in het Kremlin besloten met een boodschap aan het Centraal Comité der CPSU, waarin de betrokkenen zich verplichten Partij en Staat met inspanning van alle krachten te dienen en te strijden tegen elke vorm van "bourgeois-nationalisme, formalisme, cosmopolitisme en kapitalistisch zedelijk verval", alsmede tegen iedere afwijking van het "socialistisch realisme".

Het gaat bij het vorenstaande om ingewikkelde en rekbare begrippen, die de machthebbers naar willekeur gebruiken bij het maken en breken van carrières.

De gestrengheid, waarmede de desbetreffende Zjdanow-decreten nog tot voor enkele jaren toegepast werden, schijnt wat te zijn afgezwakt. Er is evenwel nog geen ingrijpende verandering gekomen in de houding der communistische partij ten aanzien van de intelligentia. Ook na de dood van Stalin werden vooraanstaande schrijvers, dichters en caricaturisten herhaaldelijk ter verantwoording geroepen en berispt.

De kunstenaar blijft afhankelijk van de inzichten der communistische partijleiders, niet alleen in artistiek maar ook in maatschappelijk opzicht. Dit tweede schrijverscongres voelde zich genoopt zelfcritisch vast te stellen, dat de auteurs niet voldoende actief zijn geweest voor het communisme. De Sowjet-schrijvers hadden, volgens deze woordvoerders, te veel geld verdiend en te veel onderscheidingen gekregen. Naar hun mening moesten de auteurs in de Sowjet-Unie thans lagere honoraria ontvangen.

Het tweede congres heeft aan het eind zijner beraadslagingen een resolutie aanvaard, waarin wordt voorgesteld om in het jaar 1955 een wereldcongres van letterkundigen te houden, onder de breedste deelneming uit alle landen en in naam van de vrede en de cultuur.

Interview met Theun de Vries

Het in Moskou uitgegeven officiële literaire blad, de "Literatoernaja Gazetta" heeft dit Tweede Congres ingeluid met een enquête onder buitenlandse schrijvers. Genoemd periodiek meldde o.m. de aankomst in Moskou van Theun de Vries, die het congres als buitenlandse gast bijwoonde.

"Literatoernaja Gazetta" van 14 December j.l. publiceerde de antwoorden, die deze Nederlandse auteur van communistische huize op hem gestelde vragen zou hebben gegeven:

1. Ik ben van mening, dat, bij het huidige uiterste verval van de bourgeois literatuur, het uitermate belangrijk is dat de schrijvers van het meest progressieve land ter wereld hun eigen positie aan een nauwkeurig onderzoek onderwerpen, zich op hun krachten beraden en wegen bedenken voor de verdere ontwikkeling van hun literatuur, teneinde haar een nog machtiger en inspirerender wapen van culturele ontwikkeling te maken. Op het Congres zullen zij hun noodzakelijke doelstellingen bepalen en de schrijvers van andere landen inspireren teneinde vervolgens in onvergetelijke werken de voortreffelijkheid van de socialistische cultuur te tonen, de grootsheid en de schoonheid van het leven van een waarachtig mens.
2. Ik geloof, dat een vergroting van de hoeveelheid vertalingen van boeken van progressieve auteurs van alle landen van de wereld uitermate nuttig voor ons allen zou zijn. Het lijkt mij uiterst belangrijk iets te organiseren in het genre van internationale bijeenkomsten van progressieve schrijvers. Een meer effectieve samenwerking is noodzakelijk; wellicht zou zij vorm kunnen krijgen in een gemeenschappelijke krant of maandblad? Wij weten wel vrij veel van elkander, doch nog steeds niet genoeg. (Notitie dzz. Inmiddels is bekend gemaakt, dat zulk een maandblad opnieuw zal gaan verschijnen. Het zal, evenals een voor 1940 in de Sowjet-Unie uitgegeven orgaan van dien aard de naam "Buitenlandse Literatuur" voeren).

3. Ik werk thans aan een roman-cyclus "Fuga van de tijd", waarin ik het leven in Holland na 1900 wil beschrijven. Twee delen zijn reeds verschenen. De gehele cyclus zal bestaan uit tien of twaalf romans. Daarenboven verzamel ik stof voor een boek over Spinoza: ik verzamel ook stof voor een boek over de vrijheidsstrijd van het Indonesische volk tegen de Nederlandse kolonialisten. De centrale plaats in dit werk zal waarschijnlijk worden ingenomen door de opstand van Dipo Negoro of door het leven van Multatuli. In verband met de in 1955 vallende herdenkingsdatum leg ik thans de laatste hand aan een boek over de Nederlandse anti-fasciste - de nationale heldin Hannie Schaft.

Betrekkingen met Joegoslavië

Het Kremlin gaat intensief voort met zijn bemoeiingen om de betrekkingen van het oostelijk bloc met Joegoslavië langs diplomatieke en economische banen in het reine te brengen.

Nog steeds blijft het onzeker of daaraan principiële politieke betekenis kan worden toegekend.

De correspondent in Belgrado van het Nederlandse dagblad "Het Vaderland" (23.12.54) verzekerde, dat Tito zich door het gelonk van Joegoslavië niet zal laten vangen. Partijbetrekkingen met de Russische communisten, zijn, aldus deze correspondent, door de Joegoslavische leiders strikt van de hand gewezen, waarbij zij de steun hadden van hun Centraal Comité, dat in Belgrado bijeen was kort voor Tito's vertrek voor zijn officiële bezoek aan India. "Hun houding berust", volgens het verslag, "niet alleen op het feit, dat de erkenning van het socialistische karakter van hun land tot dusverre weliswaar graag door Sowjet-leiders wordt geuit, vooral wanneer er Westerlingen in de buurt zijn, maar nog nooit ter sprake is gekomen in de Sowjet-pers of die der satellieten".

Vrijlatingen

De zaak van de gebroeders Noël en Hermann Field (zie vorig M.O. blz. 4) heeft in zoverre een verrassende wending genomen, dat eerstgenoemde en zijn echtgenote Hertha, ondanks hun vrijlating, geen gebruik hebben willen maken van het aanbod der diplomatieke vertegenwoordiger van hun eigen land, om naar het Westen terug te keren. Zij zouden nog steeds in Hongarije vertoeven, waaruit sommigen in het Westen hebben geconcludeerd, dat Noël Field, die voor en tijdens de tweede wereldoorlog vele Westerse communisten heeft geholpen, nog steeds een handlanger van het oostelijk bloc is.

Het dzz. vermelde bericht - ontleend aan het Britse Zondagsblad de "Observer" - dat Gomulka in Polen op vrije voeten zou zijn gesteld, is niet nader bevestigd. Het blad heeft zich er in een der volgende nummers toe bepaald te vermelden, dat in de reeks vrijlatingen ook personen uit de Gomulka-groep voorkomen. Over het lot van deze in 1949 in ongenade geraakte communistische staatsman zelf is niets bekend.

In Tsjecho-Slowakije werden onlangs, zulks in contrast met de reeds gesignaleerde vrijlatingen van Hongaarse oppositiefiguren als de socialiste Anna Kethly e.a., juist een aantal sociaal-democraten gearresteerd. Hier dus geen symptomen van een politieke ontspanning zoals in enkele andere satellietstaten, maar verscherping van verhoudingen, welker achtergrond bezwaarlijk is te zien.

Positie Franse partijpers

Etienne Fajon bracht als secretaris van het Centraal Comité der P.C.F. aan dit orgaan rapport uit over de slechte positie, waarin de communistische pers van Frankrijk verkeert. Blijkens het verslag in de Humanité (13.11.54) stelde hij o.m. vast, dat het officiële partijdagblad een geringere verspreiding heeft dan voor de oorlog: l'Humanité 121.000, progressieve provinciale bladen (15 stuks) 396.000. (Vóór de oorlog bereikte het dagblad der P.C.F. een top-oplage van ruim 300.000 exemplaren).

In 32 departementen beschikt de partij over geen eigen blad. Over toename en succes van de "arcors" (de arbeiderscorrespondenten) deelde Fajon mede, dat in vier jaar hun aantal van 250 tot 2500 steeg, waarvan 450 metaalbewerkers, 150 spoorwegarbeiders etc. Gemiddeld publiceert de krant 2 foto's en 30 informaties van arcors per dag.

Een van de belemmeringen voor verdere groei van de Humanité zag Fajon in een soort vijandigheid bij een klein aantal partij-organisaties en functionarissen. Soms is er een heimwee naar de vooroorlogse Humanité. De min of meer ontwikkelde kameraden beroemen er zich soms op, dat zij een burgerlijke krant lezen om hun documentatie te vervolmaken.

Hierdoor ontstaan politieke afwijkingen en worden er fouten gemaakt. Uiteindelijk komen deze kameraden in partijpolitieke moeilijkheden.

Het Centraal Comité ging per resolutie accoord met de visie van de rapporteur, die zijn inspanningen richtte op het kweken van tegenzin t.o.v. de "bourgeois"-pers.

Zuivering in de Communistische Partij van België

Het vierdaagse, elfde partijcongres van de c.p. van België, dat 9 December 1954 te Vilvoorde begon, heeft ingrijpende gevolgen gehad. Lalmand, Terfve en Borremans maken geen deel meer uit van het Politiek Bureau. Het Nationaal Secretariaat waarin zij tezamen zitting hadden, bestaat nu uit de figuren Beelen, Burnelle en Van Moerkerke; de laatste komt in de plaats van Terfve als hoofdredacteur van de communistische pers. Het afgezette drietal blijft wel lid van het Centraal Comité.

De ingrijpende verschuivingen kwamen niet onverwacht, aangezien o.a. het in het voorjaar van 1954 geleden verkiezings-échéec reeds had aangetoond in welke voor de leiders bedenkelijke mate de communisten geïsoleerd van de massa stonden.

De Waal Renée Burnelle neemt thans een zeer vooraanstaande plaats in. Inmiddels heeft de afgezette algemeen partijsecretaris Edgar Lalmand zich in het partijblad "De Rode Vaan" scherp gekeerd tegen de pogingen van de "vijandige pers" om de wijzigingen te gebruiken voor aanvallen op de partij. Hun inspanningen zijn, aldus Lalmand, ijdel gebleken. Het XIe Congres heeft dienaangaande geen enkele twijfel gelaten. De Partij is, volgens hem, de beproeving te boven gekomen. Het Congres heeft rekening gehouden met de begane vergissingen en met de zowel collectieve als individuele verantwoordelijkheden, die eruit voortvloeiden.

Tegenover de insinuaties, dat hij bitter gestemd zou zijn jegens de Partij, uit Lalmand een categorische ontkenning. Hij verzekert aan de Partij de mooiste jaren van zijn leven te danken. Zijn enige eerzucht zou zijn in het heden zoals in het verleden zijn plicht als communist te doen op de post, waar de Partij hem meent te moeten plaatsen.

Het moet voor Lalmand niettemin een ontgoocheling zijn, dat hij te elfder ure, namelijk na afloop van het congres, met de twee andere leden van het oude driemanschap uit de dagelijkse leiding der Communistische Partij van België werd verwijderd.

De feitelijke aanwijzing voor deze veronderstelling is te putten uit de tekst, die Lalmand zelf vóór het congres als rapporteur samenstelde en die in extenso werd afgedrukt in "De Rode Vaan" van Vrijdag 10 December (pg. 6). Hij oefende daarin onverbloemde zelfcritiek. Wij menen niet, zo stelde Lalmand, dat de Partijleiding in haar huidige samenstelling deze waarborgen (i.c. garanties door hem in zijn verslag geformuleerd) kan geven. Haar balans was, zo vervolgde hij, sommige positieve aspecten niet te na gesproken, uitgesproken negatief over een langdurige periode (n.b. Lalmand fungeerde sedert 1945 als algemeen secretaris).

Als rapporteur trachtte Lalmand het XIe congres alsnog te winnen voor het samenstellen van een vrij groot, nl. uit elf leden bestaand Politiek Bureau, waarin "slechts 4 kameraden op te nemen die voor Mei 1954 tot het P.B. behoorden".

Hieruit zou kunnen worden afgeleid, dat Lalmand toch nog als een dezer vier leden van de oude ploeg in het nieuwe Dageelijks Bestuur hoopte te worden opgenomen. Hij had, gelet op de inhoud van zijn verslag aan het elfde Partijcongres al bij voorbaat de verwachting opgegeven om zijn leidende functie in het Nationaal Secretariaat te behouden. Hij stelde immers zelf in bedoeld rapport voor om "de samenstelling van het Secretariaat volledig te hernieuwen".

Het Politiek Bureau zal voortaan slechts uit zes leden bestaan, waartoe Lalmand evenmin behoort. Op de voorpagina van het partijdagblad "De Rode Vaan" - 14.12.54 - is bekend gemaakt, dat het nieuwgekozen Centraal Comité Zondagavond na het Congres bijeen kwam om het Politiek Bureau, het Nationaal Secretariaat en de Bestuurder van de Communistische Pers aan te stellen.

In vorenvermelde officiële partijpublicatie wordt blijkbaar zonder enige terughoudendheid ten overstaan van de buitenwacht medegedeeld, dat deze (uiteraard besloten) zitting van het Centraal Comité doorging....."in aanwezigheid van de afgevaardigden van onze zusterpartijen en van de leden van de Contrôlecommissie van de Partij" (onderstr. dzz.).

Tijdens het bestaan van de (in 1943 door Stalin officieel ontbonden) Comintern was het normaal, dat vertegenwoordigers van het Uitvoerend Comité, het zgn. EKKI dezer Derde Internationale een gezaghebbende voorrangspositie innamen bij het nemen van beslissingen in de een of andere nationale communistische partij.

De openlijke erkenning in "De Rode Vaan" van het feit, dat buitenlandse afgevaardigden belangrijke besprekingen binnenskamers van het Centraal Comité der CPB hebben bijgewoond, behoeft geenszins te duiden op het herstel van Comintern-gebruiken. De manier waarop het Belgische partijdagblad het overleg van besloten aard in aanwezigheid van buitenlandse communistenleiders publiceert is nochtans een novum in de na-oorlogse partijverhoudingen.

Op het XIe partijcongres, bijgewoond door afgevaardigden van twaalf zusterpartijen - van voor en achter het IJzeren Gordijn- trad een dagelijks bestuurder van de Franse c.p., Etienne Fajon, aan het slot als woordvoerder namens de buitenlandse gasten op. Mogelijk heeft Fajon ook bij de besprekingen achter gesloten deuren meer gedaan dan uitsluitend belangstellend toezien. Zou zulks het geval zijn, dan komt de verwijdering van Lalmand, Terfve, Borremans e.a. uit de dagelijkse partijleiding nog in een geheel ander licht te staan.

Voorshands staat alleen feitelijk vast, dat het gezag van Edgar Lalmand c.s. na afloop van het Congres ontoereikend is gebleken om zich van een positie in het dagelijks bestuur der c.p. van België te verzekeren.

De C.P.N. was op dit congres van de zusterpartij vertegenwoordigd door Paul de Groot en Jaap Brandenburg. De "Waarheid" heeft daarvan geen melding gemaakt.

HOOFDSTUK II - DE ACTIVITEIT VAN DE C.P.N. EN HAAR
HULPORGANISATIES

De Duitse herbewapening

De C.P.N. en haar hulporganisaties worden thans geheel in beslag genomen door de agitatiecampagne tegen de Londense en Parijse accoorden.

Het Partijbestuur en de Hoofdbesturen van de nevenorganisaties gaven begin December stringente aanwijzingen om de actie tegen de "E.D.G.-2" volledige prioriteit te verlenen. Met uitzondering van hen, die strikt noodzakelijke organisatorische werkzaamheden verrichten, moeten alle partijgenoten en leden van de hulporganisaties bij de agitatie tegen de "E.D.G.-2" worden ingeschakeld.

Overall dienen werkgroepen te worden gevormd, die zich ter beschikking moeten stellen van de comité's van "Dat Nooit Weer" of, zo deze ter plaatse niet bestaan, van de "landelijke initiatiefnemers".

In de schaapskieren van "Dat Nooit Weer" moeten de communisten op pad gaan om het door de "gedelegeerden" op de landelijke conferentie tegen de Duitse herbewapening op 19 December 1954 "eenstemmig genomen besluit" tot het houden van een landelijke petitionnementsactie te gaan uitvoeren. Een petitionnementsactie, die overigens al drie weken eerder in de C.P.N. intern aan de orde werd gesteld. De C.P.N. is blijkbaar bijzonder gelukkig in "Dat Nooit Weer" een camouflage voor haar nieuwe anti-Wehrmachtcampagne te hebben gevonden. Naar buiten en tot op zekere hoogte ook in eigen kring wordt getracht zoveel mogelijk de ware aard van "Dat Nooit Weer" te bemantelen. Zo verklaarde Marcus Bakker naar aanleiding van een artikel in "Het Vrije Volk", welk blad "Dat Nooit Weer" communistisch noemde, : (Waarheid 2-12-54) ... "als verdediger van "Dat Nooit Weer" willen wij niet optreden. Dat zal men zelf wel doen als men dit nuttig vindt."

In het bijzonder moeten de activiteiten van de onder het mom van "Dat Nooit Weer" opererende communisten zich richten op kringen van P.v.d.A.- en N.V.V.-leden.

Paul de Groot gaf te kennen, dat uit de tot nu toe bij de petitionnementsactie behaalde resultaten blijkt, dat de meeste bij het onderzoek bezochte gezinnen, in het bijzonder die van de P.v.d.A., afwijzend tegen de herbewapening van West-Duitsland staan. Echter is ook geconstateerd, dat er onder de bevolking een stille maar grote vrees bestaat, dat deze herbewapening tot de terugkeer van de nazi's in ons land zal leiden. En dit weerhoudt velen, aldus De Groot, om hun stem te laten horen. Mogelijk wil hij op deze wijze het geringe resultaat van de communistische agitatie verklaren. Want het blijft een feit, dat de C.P.N. en haar hulporganisaties er niet in slagen de openbare mening werkelijk te beïnvloeden.

Welk een grote betekenis de leiding der C.P.N. aan de anti-Wehrmachtcampagne hecht blijkt uit het feit, dat er weer een tweetal artikelen van de partijsecretaris in "De Waarheid" verscheen. In zijn op 27 November gepubliceerde bijdrage heeft De Groot een woord van prof. Karl Barth -niet alleen de nazi's droegen schuld aan de verschrikkingen van het nationaal socialisme, maar ook de fatsoenlijke Duitsers, die "voorzichtig hebben toegezien"- toegepast op de socialisten. Vele P.v.d.A.-ers, zo constateerde hij, zetten nog niet hun handtekening tegen de Duitse herbewapening. Zij zijn de mensen van het "voorzichtig toezien" en dit is volgens prof. Barth de ernstigste vorm van medewerking. Voor ons communisten is het, aldus de partijsecretaris, een ereplicht om de socialistische klassegenoten net zo lang en geduldig te overtuigen tot zij in overgrote meerderheid hun voorzichtigte lijdzaamheid van zich werpen.

In een artikel "Na de Moskouse conferentie" (Waarheid 4-12-54) geeft De Groot zijn visie op deze bijeenkomst van de Sowjet-Unie en de zeven volksdemocratische landen. Naar zijn inzicht is daar ongeveer als volgt gesproken:

"Wij (de socialistische landen) zijn nu nog bereid om te onderhandelen en onze wederpartij concessies te doen zoveel als maar met onze veiligheid in overeenstemming is te brengen. Maar als de nazi's herbewapend worden, houdt het praten op. Dan maken wij ons gereed om hen te vernietigen". (onderstrepeningen dzz.).

Blijkbaar meent De Groot, dat het feit van de Duitse herbewapening op zichzelf al voor het Oostelijk bloc een zodanige bedreiging vormt dat het zich zal opmaken om "de nazi's" te vernietigen. Dit staat niet ver af van een dreigende voorspelling, dat de Duitse herbewapening tot agressie van de zijde van de Sowjet-Unie en haar satellieten zal leiden.

Merkwaardig is dat de onbekende schrijver van een artikel "Bij Stalin's 75e geboortedag" (Waarheid 21-12-54) zich kan veroorloven er een wat gematigder visie op na te houden. Hij stelt:

"De Sowjet-Unie en de met haar verbonden landen hebben de Westerse staatslieden laten weten: Als jullie met de herbewapening van Adenauer-Duitsland doorgaan en daardoor met jullie daden tonen, dat jullie oorlog willen -welnu- dan zullen wij noodgedwongen onze tegenmaatregelen nemen.

In Moskou werd namens 900 miljoen mensen te kennen gegeven: Wij zijn voor vrede, maar niet voor vrede tot elke prijs. Wij willen vrede om onze eigen tuin tot bloei te brengen. Als jullie in eigen tuin wieden is vreedzaam naast elkaar bestaan mogelijk. Als jullie je in onze tuin willen begeven, dan zullen we dat op afdoende wijze beletten."

Deze interpretatie van het besprokene op de Moskouse conferentie gaat dus kennelijk niet zo ver als die van De Groot. De onbekende auteur acht naast de Duitse herbewapening nog agressieve daden van de zijde van het Westen (zich in andermans tuin begeven) noodzakelijk, wil de Sowjet-Unie tot defensieve daden overgaan. Van een het Oostelijk bloc toegedachte intentie de nazi's te vernietigen en een zich daartoe gereed maken is bij hem geen sprake.

Mogelijk wist de schrijver van het artikel van 21 December zich in zijn opvatting versterkt door, of heeft hij deze zelfs geput uit een publicatie in de Kominformkrant van 17 December 1954 (Duitse editie van 10 December 1954). Daar wordt in een hoofd-artikel "Het kamp van vrede en democratie is machtig en onoverwinnelijk" gesteld: "Mochten de agressieve krachten proberen een oorlog tegen de volkeren van het democratische kamp te ontketenen, dan zullen de indringers ongetwijfeld verslagen en vernietigd worden." Het zou interessant zijn te weten of het Waarheidsartikel van 21 December in feite als een rectificatie moet worden gezien van de ontboezeming van De Groot van 4 December.

Moeilijkheden in Amsterdam

Dat de zaken in het Amsterdamse district van de partij nog steeds niet naar wens gaan bewijst een beschouwing van Ger Kuiper over "Collectiviteit in de leiding" in het December-nummer van "Politiek en Cultuur". Kuiper maakt daarmee zijn entree als le secretaris van het District Amsterdam, in welke kwaliteit hij de tijdelijk sinds de verkiezingscampagne als zodanig gefungeerd hebbende jandelijk propagandaleider Harry Verhey opvolgt. Aan diens werkzaamheid van toeziende voogd komt echter geen einde, want hij krijgt nu het Rotterdamse district onder zijn hoede.

In het bedoelde "Politiek en Cultuur"-artikel houdt Kuiper een philippica tegen de leiding van het Amsterdamse onderdistrict Noord. In deze partijsector bleek van collectieve leiding geen sprake te zijn. Het secretariaat regelde al het werk en daarbij speelde de politieke secretaris een overheersende rol. Kuiper citeert Stalin om aan te tonen, dat éénmansbeslissingen ten verderve leiden en dat alleen beslissingen door een collectief genomen waarborgen voor juistheid bieden.

Verder werd in het bedoelde onderdistrict de in communistische ogen verfoeilijke fout gemaakt van het op onvoldoende wijze hanteren van het wapen van de critiek en de zelfcritiek. Dit leidde tot vervlakking en tot het plichtmatig aanvaarden en uitvoeren van de partijtaken.

Een onderdistrictsconferentie bracht al deze fouten aan het licht en leidde tevens tot maatregelen ter verbetering.

Er werd een onderdistrictsleiding samengesteld, die een waarborg bood voor het herstel van de collectiviteit in de leiding. De politiek secretaris werd vervangen.

Getracht zal worden de bevolking van Amsterdam-Noord op basis van haar eigen belangen (acties voor een ziekenhuis, voor de IJ-tunnel, voor een was-/badhuis en een overdekt zwembad) in beweging te brengen.

Uit dit alles trekt Kuiper de volgende lessen:

1. Conferenties in districten of onderdistricten hebben dan pas zin als zij goed en grondig worden voorbereid. De vraagstukken moeten niet zonder meer aan de leden worden voorgelegd, maar tegelijkertijd moeten de door de leden te beoordelen oplossingen worden gegeven.
2. Waar een nauw contact bestaat tussen leidingen en leden, daar komt de partij tot leven, de critiek door de leden gebracht is een aansporing voor de kaders tot het zelfcritisch beoordelen van hun werk.
3. Snelle verbeteringen kunnen worden tot stand gebracht mits met de nodige voortvarendheid en doortastendheid wordt opgetreden.

Het laatste, zo stelt Kuiper, zal in het bijzonder de Amsterdamse districtsleiding ter harte moeten nemen, want het tempo, waarin de verbeteringen van het werk zich voltrekken, is te laag en het is een eerste vereiste hierin verandering te brengen.

De Waarheid

Op allerlei wijzen tracht de C.P.N. haar volgelingen er toe te brengen het werken voor de krant een onderdeel te doen zijn van de normale activiteiten van de partij. Een belangrijk middel daarbij is "De Persactivist", de ongeregeld verschijnende uitgave van de landelijke werfleiding.

Om de band tussen partij en krant te versterken, maar vooral om het nog steeds teruglopen van het aantal abonné's tegen te gaan, kondigde J. de Louw op een medio November 1954 gehouden landelijke conferentie van persfunctionarissen en persactivisten een negental maatregelen aan waarvan als voornaamste mogen worden genoemd:

1. Maandelijks moeten in de districten c.q. onderdistricten bijeenkomsten van alle Waarheid-agenten en -persfunctionarissen worden gehouden met als doel bespreking van de politieke situatie en vaststelling van daaruit voortvloeiende taken van de partij voor de krant (bezorging, colportage, werving enz.). Zelfde soort bijeenkomsten eveneens maandelijks in de afdelingen voor de bezorgers.
2. Verbeteren van het bezorgerscorps door het direct instellen van een onderzoek naar het abonné-verloop.
3. Geen enkele abonné mag worden afgevoerd alvorens het afdelingsbestuur zich met zijn bedanken accoord heeft verklaard en alles is gedaan om opzegging te voorkomen.
4. Werfleidingen vormen in alle districten waar deze nog niet bestaan; in iedere afdeling een persfunctionaris.
5. Alle afdelingen ervan doordringen, dat zij het zijn, die verantwoordelijk zijn voor bezorging, colportage, werving en propaganda van de krant.

Bij dit alles moet voor ogen worden gehouden dat de communistische krant, de agitator en mobilisator der arbeidersklasse, middel is tot het doel, maar meer ook niet.

Wellicht ten overvloede moge er nog eens op worden gewezen, dat de communistische pers er niet naar streeft de objectieve waarheid of werkelijkheid weer te geven, maar dat haar enig oogmerk is feiten en gebeurtenissen zodanig te rangschikken, dat zij voor de klassenstrijd bevorderlijk zijn. Daarbij schroomt zij niet bepaalde feiten te verzwijgen of ze verdraaid weer te geven. "De Waarheid" levert hiervoor aanhoudend bewijzen.

Bijzonder sprekend in dit verband is een artikel van Marcus Bakker in het C.P.N.-dagblad van 10 December 1954, waarin hij onder de titel "De doden op zee" de gevaren, die de zee-
lieden in de storm op zee moeten doorstaan en het leed van de zeemannsweduwen gebruikt om communistische propaganda te bedrijven.

MANTELORGANISATIES

Conferentie tegen de Duitse herbewapening

Op 19 December j.l. vond in de congreszaal van Krasnapolsky te Amsterdam de nationale conferentie tegen de Duitse herbewapening plaats, die sedert begin November onder auspiciën van "Dat Nooit Weer" werd voorbereid. In het vorige maandoverzicht werd gesteld, dat deze actiegroep om redenen van camouflage werd ingeschakeld. Inmiddels is gebleken, dat de organisatoren in het bijzonder de socialisten bij deze actie wilden betrekken. Deze gedachte was met name gebaseerd op de houding der West-Duitse socialisten onder Ollenhauer, die in de doorvoering van de herbewapening het gevaar zien van een permanente verdeling van Duitsland in een oostelijk en een westelijk bloc.

Wim Klinkenberg betoogde in het weekblad "Vrede" van 26-11-1954, dat de passiviteit der Nederlandse socialisten voortkomt uit het feit, dat zij "in eigen pers en in de V.A.R.A.-uitzendingen de stem missen die de tegenzin (tegen de Duitse herbewapening) voor hen formuleert, die aanmoedigt en organiseert."

Ook in de E.V.C. heerste de opvatting, dat deelnemers aan de conferentie speciaal onder de socialisten, met name de leden van het N.V.V., moeten worden gezocht. "Werkend Nederland" verscheen als bulletin in een speciale uitgave met een oproep aan "alle democraten in de vakbeweging" om de strijd tegen de verdragen van Londen en Parijs te ondersteunen.

In hoeverre in de afdelingen inderdaad gehoor werd gegeven aan de oproep der hoofdbesturen alle werkzaamheden op te schorten ten bate van de "Dat Nooit Weer"-handtekeningscampagne, is dezerzijds moeilijk te beoordelen. Het succes van bedoelde campagne is tot op heden niet overweldigend, hetgeen mede een waardemeter kan zijn voor de inspanning van de plaatselijke organisaties. De camouflage is niet geheel zonder resultaat gebleven, daar men kennelijk ook andersdenkenden tot het plaatsen van een handtekening heeft kunnen bewegen.

De aanwezigen ter conferentie, onder wie "De Waarheid" opvallend veel P.v.d.A.-leden en N.V.V.-ers meende te ontdekken, besloten eenstemmig het volk op te roepen tot deelname aan een landelijke petitie tegen de "Wehrmacht". Plannen tot het beleggen van protestvergaderingen, het zenden van delegaties naar de Staten-Generaal, de oprichting van bedrijfscomité's e.a. werden tijdens de discussie besproken.

Het meest opvallend was de toespraak in geharnaste taal van Marcus Bakker. Hij wees er op, dat het zwaartepunt van de strijd in Duitsland zelve zou komen te liggen. Onder aanhaling van enige wanordelijkheden op een vergadering in de Bondsrepubliek, waar Blank, de gevolmachtigde voor Defensie-aangelegenheden, zou zijn gemolesteerd, verklaarde Bakker, dat er in Duitsland nog heel wat meer kapot zou gaan dan wijnglazen en zelfs ministerogen, indien de E.D.G.-2 doorgaat.

"Want als het Duitse volk zijn plicht zal beseffen -en er kan niet aan getwijfeld worden dat zijn leiders het daartoe zullen opwekken- dan zal het met alle middelen de strijd aanbinden om te voorkomen dat zijn land opnieuw een agressieve en fascistische staat zal worden. Dan is een heftige burgerstrijd niet meer te vermijden." ("De Waarheid", 20-12-54, spatiering van het blad).

Bakker betoogde, dat een dergelijke strijd ook Nederland niet onberoerd zal laten.

Reeds eerder werd dezerzijds opgemerkt, dat de Duitse herbewapening niet in staat is de gemoederen in Nederland heftig in beroering te brengen. Het lijdt echter geen twijfel, dat de communisten hun afkeer op de duidelijkst mogelijke wijze zullen demonstreren.

Het 6e A.N.J.V.-congres

Tijdens de Kerstdagen werd te Amsterdam het 6e nationale A.N.J.V.-congres gehouden. De politieke inleiding van voorzitter Joop Wolff stond voor een belangrijk deel in het teken van de campagne tegen de verdragen van Londen en Parijs. Het congres besloot in dit verband 10.000 handtekeningen te verzamelen. Wolff deed een felle aanval op het beleid van Minister Staf.

Ook Paul De Groot, die op de slotzitting het woord voerde, legde de nadruk op het belang van de huidige handtekeningenactie.

"Indien het ondenkbare geschiedt", aldus de algemeen secretaris der C.P.N., "dat het Franse parlement bezwijkt onder de buitenlandse druk, dan zullen de volksmassa's hun eigen weg gaan en met alle middelen het gevaar keren."

Ook hier, evenals op de conferentie van "Dat Nooit Weer", was het dus een vertegenwoordiger van de C.P.N., die het beeld opriep van een komend krachtdadig volksverzet tegen de bewapening van West-Duitsland.

Het congres besloot tenminste 1000 jongeren te doen deelnemen aan het nieuwe Wereldjeugdfestival, dat medio 1955 in Warschau zal worden gevierd. Dit zou de grootste delegatie worden, die ooit door het A.N.J.V. naar een dergelijk festival is gezonden. Reeds in het voorjaar van 1954, tijdens het Pinksterfestivalkamp van het A.N.J.V. te Hulshorst, werden daartoe voorbereidingen getroffen, o.a. door oprichting van een reisfonds. De kosten voor deelname worden geraamd op f 165,-- per persoon, zodat het Verbond meer dan anderhalve ton zal moeten inzamelen.

Het internationale voorbereidingscomité voor het wereldjeugdfestival vergaderde op 17 December j.l. te Wenen. Tijdens deze bijeenkomst werd o.m. de datum van het festival vastgesteld op de eerste helft van Augustus 1955. Het vermoeden bestaat, dat de A.N.J.V.-functionaresse Trijntje Kriesels-Bultje Nederland te Wenen heeft vertegenwoordigd.

Het A.N.J.V. heeft buitendien voor 1955 nog de viering van zijn tienjarig bestaan op het programma staan, alsmede de herdenking van de 5e Mei. Met deze acties is de maat reeds weer vol. Weliswaar sprak "De Waarheid" over het verbond als een "strijdbare jeugdorganisatie", doch het kleine kaderkorps bleek tot op heden steeds een zware handicap voor de uitvoering van vele plannen. Inmiddels valt het nieuwe actieprogramma op door het afwisselende en voor de leden aantrekkelijke karakter.

In het nieuwe hoofdbestuur werd Joop Wolff als voorzitter herkozen. Zoals bekend werd korte tijd geleden ook Piet van Staveren tot lid van dit college benoemd. Hij zou als vrijgestelde belast worden met de leiding van het culturele werk.

De conferentie der Plattelandsjeugd

Opvallende zwijgzaamheid werd in Nederlandse communistische organen in acht genomen betreffende het verloop van de sedert lang aangekondigde internationale conferentie ter verdediging van de rechten der plattelandsjeugd (Wenen, 9-15 December 1954). Reeds eerder werd dezerzijds opgemerkt, dat de voorbereiding in Nederland alles te wensen overliet. Een delegatie van 4 personen vertrok op 7 December uit Nederland, uitgeleide gedaan door Bartholomeus Schmidt en Piet van Staveren, leden van het A.N.J.V.-hoofdbestuur.

Het lijkt niet gewaagd te veronderstellen, dat de conferentie door de internationale politieke ontwikkeling op de achtergrond is geraakt.

F.I.R.-festival

De Fédération Internationale des Résistants (F.I.R.) heeft van 24-27 November j.l. te Wenen feestelijk het feit herdacht, dat een deel van Europa in 1944 werd bevrijd. Deze herdenking is door het rumoer rond de Verdragen van Parijs naar het tweede plan gedrongen. De propagandistische waarde van het F.I.R.-festival is beperkt gebleven tot de betrekkelijk geringe groep der deelnemers. Er waren 24 Nederlanders van diverse politieke overtuiging aanwezig. Verscheidene daarvan hebben na hun terugkomst te kennen gegeven, vooraf niet geweten te hebben, dat de leiding van deze manifestatie volkomen in handen van de communisten was.

HOOFDSTUK III - DE VAKBEWEGING

De communistische vakbeweging heeft in deze periode eveneens de strijd verscherpt tegen de ratificatie van de verdragen van Londen en Parijs. Teneinde versnippering van krachten te voorkomen moesten in opdracht van het Verbondsbestuur der E.V.C. de andere acties tijdelijk worden geremd. Slechts de allernoodzakelijkste bezigheden, zoals contributie-inning en advieswerk mochten normaal worden voortgezet.

Het spreekt vanzelf, dat aan de E.V.C. vooral de ontwikkeling van deze actie in de bedrijven was toevertrouwd. Door zich te verschuilen achter "Dat Nooit Weer" trachtte men ook daar de indruk te wekken, dat er geen specifiek communistisch maar een algemeen en breed volksverzet tegen de Duitse herbewapening is gerezen. De communisten beoogden in de eerste plaats een "representatieve" groep bedrijfsarbeiders af te vaardigen naar de nationale conferentie van "Dat Nooit Weer" op 19 December j.l. te Amsterdam, die voorlopig het hoogtepunt van de campagne vormde.

E.V.C.-beleid

Al is dan de strijd tegen de Duitse herbewapening primair, toch spreekt het vanzelf, dat de E.V.C. in haar persorganen ook aan specifieke vakbondsangelegenheden noodwendig gereede aandacht blijft schenken. Het verleden heeft geleerd, dat in het algemeen zelfs een kortstondige verwaarlozing van bepaalde agitatiepunten de slagvaardigheid der organisatie funest beïnvloedt en de actieve strijdgeest ondermijnt.

De E.V.C. heeft redenen te over om in dit opzicht bijzonder voorzichtig te zijn. Naarmate haar invloed in de bedrijven nog verder zou afnemen, zal haar politieke waarde als afzonderlijke vakbeweging voor de C.P.N. meer problematisch worden. Daar komt bij, dat binnenkort in enige sectoren van het bedrijfsleven regelingen van kracht worden met eventueel andere agitatie-mogelijkheden.

In Rotterdam zal de Haven Arbeiders Reserve (H.A.R.) worden opgeheven. De bij dit instituut ingeschreven losse havenarbeiders zullen bij de Scheepvaart Vereniging Zuid (S.V.Z.) in vaste dienst komen, wat hun rechtspositie verbetert.

In de textielindustrie zal per 1 Januari 1955 de nieuwe collectieve arbeidsovereenkomst ingaan. In Mei d.a.v. loopt de C.A.O. in de grafische industrie ten einde.

Veranderingen als deze nopen de Eenheids Vak Centrale tot een zorgvuldig overwegen van nieuwe mogelijkheden tot versterking van de strijd der E.V.C. en van haar veertien aangesloten bedrijfsbonden. In vrijwel al deze bonden wordt aandacht geschonken aan nieuwe of reeds lopende ledenwerfcampagnes.

Het Verbondsbestuur zal zo mogelijk klinkende cijfers willen publiceren, wanneer in 1955 het 10-jarig bestaan van de E.V.C. wordt herdacht.

De recente stakingen van de IJmuider vissers en de textielarbeiders in Twente werden in de E.V.C.-pers kortelings op hun tactische waarde beoordeeld, waarbij het aan critiek niet heeft ontbroken. De leiding der E.V.C., bij monde van haar secretaris H. Nooter, betreurde het gebrek aan "actie-leidingen" in beide conflicten, waardoor de ondernemers de strijd der arbeiders konden verzwakken. Bij volgende gelegenheden, aldus het vermaan, diende zorg te worden gedragen voor een sterke stakingsleiding, waarin de E.V.C. een invloedrijke plaats behoort in te nemen. De communisten zien de eenheid van actie met de socialisten als onmisbare voorwaarde om successen te boeken.

De Verbondsvoorzitter Frits Reuter verklaarde onlangs, dat de N.V.V.-leden niet instemmen met de pogingen van "bepaalde N.V.V.-bestuurders" tot herstel van de samenwerking tussen de erkende vakbonden in Unieverband. De resultaten van de samenwerking van socialistische en communistische arbeiders manifesteerden zich, volgens zijn bewering, in de snelle capitulatie van de vele werkgevers en van de regering om per 1 October de 6% loonsverhoging toe te staan (Waarheid, 13-12-54).

Scholing

De instructie van het E.V.C.-bestuur om het "advieswerk" onverminderd voortgang te laten vinden -zulks ongeacht de campagne tegen de Duitse herbewapening- toont aan welke grote tactische waarde aan het verstrekken van raadgevingen van dien aard wordt toegekend. Daar de E.V.C., zoals bekend, uitgesloten is van het georganiseerd overleg, staan voor het Verbond naar weinig wegen open om het onontbeerlijke contact met de werkers in het algemeen te onderhouden. Het advieswerk nu is een der schaarse hulpmiddelen om dit contact met anders-georganiseerden te bevorderen. Men beweegt zich terzake vooral op het terrein van de sociale wetgeving, die in de E.V.C.-scholing reeds lang het voornaamste onderwerp uitmaakt. Daarbij komt het vooral op de praktijk aan, n.l. de procedure bij onderzoek van plaatselijke situaties, verhoor van derden, -beoordeling van ontslag-, ziekte- en loonkwesties etc.

Indien E.V.C.-leden, door scholing vanwege hun bond enigermate vertrouwd gemaakt met de desbetreffende materie, in hun bedrijf moeilijkheden van deze aard opmerken of zelf ondervinden, zijn zij eerder geneigd hun mede-arbeiders aan te sporen tot een bezoek aan een der E.V.C.-adviesbureaux. Zodanige activiteit zou, naar men verwacht, de goodwill van de communistische vakbeweging ten goede komen. Reeds in de afgelopen zomer organiseerde de E.V.C. hier en daar korte cursussen over deze onderwerpen. Het in de grote bevolkingscentra reeds aanvang October begonnen scholingsseizoen 1954-1955 moet tevens plaats inruimen aan vakbondspolitieke vraagstukken door toevoeging van desbetreffend, schriftelijk materiaal. In enige gemeenten werd deze stof inderdaad op het scholingsprogramma geplaatst.

Belangstelling voor jonge arbeiders

Na de mislukking van het jeugdwerk der E.V.C. in 1949 heeft hettot 1953 geduurd aler men een nieuwe officiële poging waagde. In April 1953 verscheen het maandblad "Jonge Krachten" en in Mei d.a.v. werd het landelijk Jeugdbureau aan de Vondelstraat te Amsterdam opgericht.

In het algemeen werd nochtans aan dit onderdeel van de vakbeweging ook nadien weinig aandacht besteed, mede omdat de communistische jeugd zich voor een deel richtte op het A.N.J.V..

Na de Jeugdconferentie van eind September 1954, geleid door de thans verguisde Juust Dermijn, is de belangstelling voor het jeugdwerk wat toegenomen. In verscheidene gemeenten werden feestelijk aandoende praatavondjes belegd. Er is, hoe gering ook, enige lijn gekomen in deze activiteit. Men propageert voor de jongere arbeiders een wettelijk vastgestelde vacantie van 3 weken, alsmede een doeltreffende verbetering van het vakonderwijs en verkorting van de militaire dienstdtijd.

De E.V.C.-bond voor Metaalbewerders zond in November j.l. een circulaire aan haar jeugdleden, waarin wordt opgewekt tot het corresponderen over jeugdproblemen in eigen bedrijf. Tevens wordt daarin geijverd voor het beleggen van een nationale conferentie van Metaal-jeugd, teneinde nogmaals te kunnen discussiëren over onderwerpen, die op de voornoemde Septemberconferentie ter sprake waren gekomen. In hoeverre voor deze noodzakelijk geoordeelde conferentie reeds voorbereidingen zijn getroffen is nog niet bekend. Men mag echter aannemen, dat de organisatoren de nodige voorzichtigheid zullen betrachten teneinde een "brede" samenstelling ervan zoveel mogelijk te waarborgen.

HOOFDSTUK IV - ACTIVITEIT VAN INDONESIËRS, CHINEZEN,
SURINAMERS ETC.

Internationale betrekkingen

Bij herhaling is in deze maandoverzichten gewezen op de banden tussen Indonesiërs en Indonesische groeperingen enerzijds en internationale communistische organisaties (W.V.V., W.F.D.J. en I.U.S.) en organisaties der satellietlanden anderzijds. Deze betrekkingen worden zowel in Europa als in Azië onderhouden. In Peking speelt het daar gevestigde bureau van het Wereld Vak Verbond een rol. Daarin hebben ook Indonesiërs zitting, uiteraard communisten.

De tussen de "Wereldfederatie van Democratische Jeugd" en de communistische jeugdbeweging in Indonesië bestaande band trad onlangs opnieuw aan de dag door het aanwijzen van de Indonesiër Surjono Hamzah als "permanent vertegenwoordiger" voor de tijd van twee jaar bij het hoofdkwartier der W.F.D.J. te Boedapest. Tevoren vertoefde hij enige tijd in Peking. Al aanstonds deed hij van zijn activiteit blijken. Het gecombineerde nummer 10/11 (November 1954) van "Weltjugend", orgaan van neergenomene wereldfederatie, bevat een beschouwing van zijn hand over de activiteiten der (communistische) jeugd in Indonesië, waaronder dan ook begrepen de plattelandsjeugd. Het artikel is geschreven in verband met de door de W.F.D.J. georganiseerde conferentie te Wenen, waar de belangen der plattelandsjeugd aan de orde zijn gesteld.

Met het oog op deze in December 1954 te houden conferentie en het zenden derwaarts van een delegatie uit Indonesië heeft een vertegenwoordiger der W.F.D.J. kortgeleden, tijdens zijn verblijf in de Indonesische Republiek, de vereniging "Pemuda Rakjat" (Volksjeugd) aangespoord tot hechtere organisatie van de jeugd der dessa's (dorpen). Ook uit anderen hoofde is meer dan eens gebleken dat de W.F.D.J. en de nauw met haar samenwerkende "Internationale Unie van Studenten" (I.U.S.) in contact staan met Indonesische communisten en hun organisaties, waaronder enkele te Amsterdam.

Activiteit der P.I.

De "Perhimpunan Indonesia" (P.I.) speelt in de kaart der communistische Sobsi en dus indirect in die van het W.V.V. door het beïnvloeden van de te Amsterdam en Rotterdam aankomende Indonesische schepelingen. Met deze taak is belast haar bestuurslid (lid van het z.g. presidium) Slamet Sukotjo, geen onbekende op internationaal communistisch terrein. Hij is de feitelijke opvolger van de eertijds als E.V.C.-propagandist optredende Indonesiër Sudirdjo (Amsterdam), alhoewel Slamet Sukotjo tot dusverre naar buiten niet in E.V.C.-verband naar voren is gekomen.

Solidariteit

Toch bestaat er wel vermoeden, dat de E.V.C. nog steeds een bepaalde rol speelt. De bij de Sobsi aangesloten Indonesische bond van havenarbeiders en zeelieden te Djakarta heeft immers -vide Waarheid 2-12-54- een danktelegram aan de E.V.C. gezonden voor de betoonde solidariteit met de Indonesische zeelieden, die op 5 November j.l. kort voor het vertrek van het m.s. "Oranje" uit Amsterdam naar Indonesië, bepaalde eisen hebben gesteld (zie vorig maandoverzicht).

De z.g. solidariteit tussen de Nederlandse en Indonesische arbeiders brengt de E.V.C. -uiteraard uit propagandistische overwegingen- geregeld naar voren. Onlangs nog in het aan de Sobsi ter gelegenheid van haar achtjarig bestaan verzonden telegram, dat in Nederland en in Indonesië is gepubliceerd.

Volks-China en Nederland

Aanstands na de bekendmaking, dat binnenkort een Zaak-gelastigde der Chinese Volksrepubliek in Nederland zal komen, ontstond hier in de Chinese volksgroep enige ongerustheid. De vrijheid der Chinezen om naar eigen goeddunken te handelen zal weldra verdwenen zijn. Zij verwachten tevens dat zij niet meer vrij zullen zijn om zonder meer naar het buitenland te reizen.

Sedert enige tijd hebben de in Nederland verblijvende Chinezen geen officiële Chinese vertegenwoordiger gehad, zodat van die kant niemand zich direct met hen bemoeide, al kan op goede gronden worden aangenomen, dat de Legatie van de Chinese Volksrepubliek te Bern wel bemoeienis met hen had. Van Zwitserland uit bestaan contacten met Chinezen in Nederland, doch dit betreft meer de propaganda voor de Chinese Volksrepubliek, ook ten opzichte van de uit Indonesië afkomstige Indo-Chinezen, in het bijzonder om intellect aan te trekken voor communistisch China.

De in de maandoverzichten reeds eerder genoemde z.g. "kerngroep" van Indo-Chinese studenten, die op de Chinese Volksrepubliek zijn georiënteerd, poogt al geruime tijd de belangstelling onder haar landgenoten voor deze republiek te stimuleren. Tot bedoelde "kerngroep" behoren lieden van wie kan worden aangenomen, dat zij zich, na beëindiging hunner studie in Nederland, ter beschikking van Peking zullen stellen. Enkelen hunner zijn reeds derwaarts vertrokken.

Propaganda van Peking

De op het buitenland gerichte radio- en perspropaganda van het Peking-bewind blijft intensief. Verscheidene wel-verzorgde periodieken in verschillende talen beogen een uitgebreide indruk te geven van wat communistisch China reeds met de opbouw heeft bereikt.

Het geïllustreerde, in het Engels gestelde periodiek "China Reconstructs..." zal, blijkens een advertentie van de boekhandel "Pegasus", met ingang van 1 Januari a.s. in plaats van om de twee maanden eens per maand verschijnen. Daarbij is vermeld, dat zij, die vóór 28 December 1954 een abonnement op het blad nemen, voor alle twaalf in 1955 verschijnende nummers slechts de halve prijs behoeven te betalen. Deze is zo laag, dat de kosten daarmede niet gedekt kunnen worden.

"Pegasus" kondigt regelmatig in haar z.g. huisorgaan bij haar verkrijgbare lectuur uit de Chinese Volksrepubliek aan.

Surinaamse actie

De bekende nationalistische vereniging "Ons Suriname" heeft een maandorgaan uitgegeven met name "de Koerier". De inhoud der beide verschenen nummers bevat een anti-Nederlandse tendens, zulks in overeenstemming met de bij herhaling tot uitdrukking gekomen gezindheid der vereniging jegens ons land. Ook de z.g. Culturele Surinaamse Studentenvereniging "Wie Eegie Sanie" te Amsterdam is Nederland niet goed gezind. Het verlangen om volledige "sovereiniteit" over Suriname te verkrijgen voert de boventoon. De activiteit der vereniging is daarop afgestemd.

Ambon

De Ambonense samenleving in Nederland levert een beeld van verdeeldheid en tegenstellingen op. Er is zelfs sprake van een komende scheuring in de B.P.R.M.S., de grootste Ambonense organisatie (Den Haag). De leiders blijven intussen, ook op internationaal terrein, voor een zelfstandige Republiek der Zuid-Molukken ijveren.

HOOFDSTUK V - OVERZICHT DER STAKINGEN IN DE MAAND

NOVEMBER 1954, ZIE BLZ. 26.

27.12.54

Stakingen overzicht in
November 1954.

V
o
l
g
n
o

Bedrijf	Aanleiding	Inmenging Vakbonden	Resultaat	
Kon. Weef- goed.fabr. Gebr. Styrk & Co., Hen- gelo	Stakers eisten uit- betaling van de volle 6% voor het gehele personeel	NVV en KAB bemiddel- den	Voorstel inzake 6% van de directie werd aanvaard	1.
Katoen- spinnerij "Bamshoe- ve" Enschede	Ontevredenheid ivm. 6% loonsverho- ging	Atek-EVC stookte	Geen	2.
NV Menko Textiel- bedrijf Enschede	Ontevredenheid ivm. 6% loonsverho- ging	Geen	Geen	3.
NV Ooster- veld Tex- tielbedrijf Enschede	Ontevredenheid ivm. 6% loonsverho- ging	Geen	Geen	4.
NV Nico ter Kuile & Zn., Textielbe- dr. Enschede	Stakers eisten 6% loonsverhoging voor het gehele per- soneel	Eendracht- NVV bemid- delde. Atek-EVC stookte	Geen	5.
E.K.S. Textielbe- drijf Enschede	Stakers eisten 6 % loonsverhoging voor het gehele personeel	Eendracht- NVV bemid- delde. Atek-EVC stookte	Geen	6.
NV Tuban- tia Spinnerij Enschede	Stakers eisten 6% loonsverhoging voor het gehele perso- neel	Eendracht- NVV bemid- delde Atek-EVC stookte	Geen	7.
Spanjaard NV. Tex- tielbedr. Borne	Arbeiders eisten 6% loonsverhoging voor het gehele personeel	Atek-EVC stookte	Eis werd gedeelte- lijk ingewilligd	8.

V o l g n o	Begin in vori- ge n maand	De onder de stakingstreep vermelde getallen geven het aantal stakers aan. De boven de stakingsstreep vermelde getal- len geven het aantal arbeiders aan dat in normale toe- stand werkzaam is. .: staking met vooraf bepaalde tijdsduur (korter dan 24 uur) -: staking met vooraf bepaalde tijdsduur (24 uur of langer) =: staking met niet vooraf bepaalde tijdsduur.
		1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31
1.	28-10- '54	460 70
2.	29-10- '54	1550 850
3.		561 = Gedurende 1 uur 100
4.		631 = Gedurende enkele uren 90
5.		1167 300
6.		152 120
7.		650 530
8.		200

Stakingen overzicht in
November 1954.

V
o
l
g
n
o

Bedrijf	Aanleiding	Innenging Vakbonden	Resultaat	
Vredes- tein Den Haag	Protest tegen inge- voerde tarieflonen	Geen	Geen	9.
AC ter Kuile Textiel- bedr, Enschede.	Ontevredenheid over de lonen	Atek-EVC stookte	Geen	10.
NV v.Heek & Co. Tex- tielbedr. Enschede	Arbeiders wilden we- ten welk loon zij ontvingen	Atek-EVC Stookte	Geen	11.
Gez.Bast NV Con- fectiebe- dr. Enschede	Werkgever wilde 3% loonsverhoging uit- betalen i.p.v. 6%.	Geen	Eis werd ingewil- ligd	12.
v.Heyst Metaalbe- dr. Den Haag	Arbeiders eisten dat ze zich behoorlijk konden wassen na af- loop van de dienst- tijd	Geen	Eis werd ingewil- ligd	13.
P.G.Klein- schmidt zakke- handel Rotterdam	Actie tegen ver- scherping van tarie- ven.	Geen	Eisen werden inge- willigd	14.
Ned.Sleep- dienst Rotterdam	Diverse kwesties. Stakers eisten o.m. verhoging van de lon- nen.	CBT-NVV bemiddelde	Geen	15.
v.Heek NV Textielbe- dr. Losser	Stakers eisten 6% loonsverhoging voor het gehele personeel	Atek-EVC stookte	Geen	16.

Stakingen overzicht in
November 1954.

Bedrijf	Aanleiding	Inmenging Vakbonden	Resultaat	V o l g n o
NV Robers Textiel- bedr. Enschede	Stakers eisten 6% loonsverhoging voor het gehele personeel	Geen	Eis werd gedeelte- lijk ingewilligd	17.
Trawlvis- sers IJmuiden	Weigering reders om 6% loonsver- hoging niet alleen op de vaste gages maar ook op de besom- ming toe te passen	CBT-WVV bemiddelde OVB riep op tot 24 uurs-sta- king ANBZ-EVC trachtte te bemiddelen	Geen	18.
R. Ensink Stucadoors bedr. Amsterdam	Loongeschil	Geen.	Tarieven zullen nader worden be- keken	19.
"RACO" Confectie- industrie Steenwijk	Stakers eisten uit- betaling van 6% loonsverhoging	Geen	Geen	20.

